

Din partea unui cititor al Revistei Noi, Dacii!

Textul care urmeaza mi se pare absolut Uluitor,daca vei considera te rog sa-l faci cunoscut asa cum stii tu. Doamne ajuta !

**Chiar daca sunt câteva pagini mai mult de citit,am considerat ca acest material va prezenta interes pentru ORICINE ESTE ROMAN.
Daca am gresit(ceea ce nu cred)imi cer iertare.Lectura placuta**

..... Da, și faptul este tulburător. Noi am comandat acest studiu atât în România, cât și la alte trei universități celebre din lume, pentru a avea referințe multiple. Convergența rezultatelor ne-a convins de autenticitatea interpretării.Au spus că o parte din text putea fi descifrat, dar alta, care părea mult mai veche, era necunoscută. Pur și simplu scrierea respectivă nu a putut fi identificată, nici măcar aproximativ. Asta ridică un nou set de presupuneri, deoarece demonstra faptul că pe acolo au trecut mai multe persoane în etape diferite de timp. Nu știu care ar fi putut fi cauza locuirii în acel loc și în acele condiții. Personal, consider că nu putea fi vorba decât despre acțiuni înalt spirituale, posibil sacerdoți care se retrăgeau în acest fel de lume. Dar chiar și această ipoteză este oarecum șubredă; în definitiv, dacă voiau să se retragă pentru a realiza în liniște rugăciuni și meditații, puteau foarte bine să o facă în multe alte locuri de la suprafața pământului. Este adevărat că există un simbolism ocult foarte important, al coborârii în peșteră sau în cavernă, dar este clar că acel loc era atât de privilegiat, încât foarte puține persoane au avut acces la el. Altfel, urmele lăsate ar fi fost mult mai numeroase și de altă natură. Iar dacă nu au fost sacerdoți, atunci cine au fost acele ființe și cu ce scop au rămas în acel loc? E un mister pe care nu l-am descifrat.

Am rămas amândoi tăcuți o vreme.

Apoi am întrebat:

- Care este traducerea textului? Mă refer la ceea ce s-a putut înțelege. Cezar a afișat pe ecran informația respectivă, care făcea parte din dosar.

Erau de fapt mai multe documente atestate de instituțiile care au realizat studiul și 237

un document final, în care era prezentată analiza comparativă. Existau mici diferențe care doar nuanțau înțelesul, dar ele nu erau semnificative. Textul era foarte scurt și criptic:

KR - IO; SAL-MOȘ, AICI ESTE VEȘNIC,
LUMILE SE ÎMPREUNĂ

Apoi în dosar era atașat un document explicativ.

- S-a lucrat mult la această analiză și eu însumi am fost interesat să studiez subiectul. De fapt, el nu poate fi privit de sine stătător, deoarece este intrinsec legat de tot ceea ce înseamnă originea străveche a poporului român. M-am uitat puțin peste documentul analizei, dar acesta era destul de complex pentru cunoștințele mele de atunci, așa că l-am rugat pe Cezar să-mi facă o sinteză, ceea ce el a acceptat.

- Aici elementele de lingvistică se îmbină cu cele de studiu al civilizațiilor și culturilor, pentru că ele se explică una pe cealaltă, a spus. Ideea principală, subliniată în niște studii foarte competente ale unor lingviști autohtoni, dintre care unul face chiar notă aparte, este că limba română reprezintă limba primordială, practic singura limbă din Europa. Și nu-ți vorbesc aici dintr-un spirit ieftin sau nejustificat, ci bazat pe 238 referințe și studii ale unor cercetători eminenti, care nu pot fi contrazise decât din rea voință sau din ignoranță.

- Bine, dar oricine poate să considere această afirmație despre limba română ca fiind o blasfemie sau cel puțin să o ironizeze și să o ia în derâdere, am spus eu.

- Sigur că da, însă ce preferi: o atitudine de acest gen, care este de doi bani, sau dovezile și studiile comparate ce nu lasă loc de interpretare? Aici sunt aspecte care implică, pe de o parte, ignoranța multor "cercetători" străini și români, iar pe de altă parte interese statale și geopolitice, care se referă la influențe complexe.

Cine să se gândească la faptul că limba română este limba de origine a tuturor indo-europenilor?

“Conceptiile” universitare, care în realitate sunt adevărate dogme, s-au impus foarte repede și au format un fel de baraj în fața informării corecte a publicului. Câțiva “istorici” și “lingviști” de carieră au impus o linie de gândire și cunoaștere care acum este ca o pecete asupra adevărului și trebuie îndepărtată. Apoi mai este vorba despre superioritatea “afișată” de marile state sau culturi ale Europei, care nici măcar nu iau în considerație posibilitatea ca civilizația primordială să-și aibă de fapt sălașul în spațiul carpatic, exact pe teritoriul României. Pe lângă faptul că este o problemă de snobism, ea arată și o anumită teamă ascunsă față de consecințele recunoașterii unui astfel de lucru. Gândește-te ce ar însemna aceasta pentru orgoliul și “măreția” unor mari imperii sau tradiții culturale; cum ar mai explica guvernării respectivelor popoare istoria și “mândria” lor națională, care nu de puține ori a stat la baza obținerii unor mari avantaje economice, de influență diplomatică și chiar teritorială? Pentru aceste popoare, în special, recunoașterea unui astfel de fapt ar fi un adevărat dezastru, o prăbușire a “demnității” de stat, un fapt inacceptabil. De aceea, în majoritatea cazurilor, dar mai ales a celor “sensibile”, istoria intră pe un făgaș fabricat, fals, pentru a servi interese mult mai mari.

- Dar pentru asta ar trebui un efort susținut și corelat, am presupus eu. Mă refer mai ales la mistificarea problemei limbii vorbite, nu mai spun de leagănul civilizației.

- E mai ușor decât îți imaginezi. Sunt de ajuns două-trei păreri “competente” ale unor universitari de prestigiu, o infiltrare a teoriei respective în mediul academic general și apoi totul este preluat repede și difuzat din aproape în aproape în mediile de mai jos; chiar până la cel rural, prin învățământ.

Se știe că la școală se formează modul de a gândi al copiilor și că ceea ce se învață acolo, se consideră ca fiind adevărat. În general, populația absoarbe ceea ce i se servește, datorită grijilor zilnice pe care le are. Ideea este ceva de genul: “lasă, că știu specialiștii cum e mai bine, nu trebuie să ne mai preocupăm noi”. Cu alte cuvinte, dacă “experții” spun că așa este, atunci așa trebuie să fie. Nu vreau să generalizez această situație, dar îți spun absolut sigur că, în ceea ce privește cultura, limba și originea poporului nostru, acesta este adevărul.

Avem colegi de la alt departament care se ocupă de aceste aspecte, pentru că până la urmă lucrurile s-au transformat într-o problemă de securitate națională. Dar știi cum e situația în acest sens, pentru că avem unele referințe chiar aici, la baza noastră. Noi am analizat îndelung problema și îi cunoaștem dedesubturile. Ai fi uimit să afli ce luptă se poartă la acest nivel și ce interese sunt implicate.

Dar nu despre asta vorbeam, ci despre faptul că limba română este privită ca un rezultat “surogat” de influențe latine, grecești, slavone, maghiare, turcești și încă multe altele. Dacă te uiți în orice dicționar de limba română, vei vedea că aproape oricărui cuvânt i se găsește o “influență”, o “derivație” dintr-o altă limbă, considerată mai veche și mai autoritară. Această inversiune a valorilor este incredibilă, dar ea dovedește în primul rând dogma de care vorbeam și apoi o analiză superficială a problemei.

- Da, e frustrant, dar nu pentru că mă deranjează pe mine, ci pentru că adevărul e mistificat și înțeleg că de multe ori asta s-a făcut cu bună știință, am spus eu. Mă tot întreb cum de s-a permis această “transformare” lingvistică.

- Ți-am spus că trebuie să ai în vedere un studiu comparat. Se analizează același aspect din perspectiva mai multor limbi și influențe și se ajunge la o concluzie finală. Dar asta implică multă muncă și dăruire, multă aspirație de a afla adevărul. Or, tocmai aici a fost și este problema: sunt extrem de puțini cei care realizează astfel de studii științifice complexe, chiar laborioase. În loc de aceasta, se preferă lenea unei acceptări jenante a unor “studii” realizate în trecut de anumiți erudiți cu privire la limba și obiceiurile poporului nostru, care ei înșiși nu sunt români. Apoi, prelucrarea și răspândirea informației este doar un fapt de rutină, pentru că e mult mai ușor să stai și să bați apa în piuă, repetând ce spun alții și chiar contribuind la prostia lor, decât să studiezi, să cauți surse competente și să judeci singur aceste aspecte, pe o bază profundă, autentică.

- Aici însă ai putea fi influențat, am remarcat eu. Ai putea fi acuzat de subiectivism.

- Nu și dacă mergi la origini. De exemplu, cuvântul “x” se găsește și în română, dar și în germană. Cine a dat cui? E ușor să spui că românii sunt proști și că tot timpul au luat de la alții.

Asta e chiar modalitatea despre care îți ziceam că se apelează în dicționar. Dar uite că a fost descoperit un element foarte important de structură în limba română, care demonstrează contrariul, adică adevărul.

- Despre ce element vorbești? am întrebat curios.

- Despre faptul că o limbă este caracterizată de două aspecte fundamentale: ea trebuie să aibă o organicitate proprie și trebuie să aibă, de asemenea, radicali proprii.

- Asta ce înseamnă? La ce te referi prin organicitate proprie?

- Adică limba respectivă își explică orice element din resursele ei proprii, fără să facă apel la alte limbi sau influențe. Iar radicalul este asimilat întotdeauna cu un element de bază, cu ceva primordial de la care s-a pornit și de la care s-au format familiile de cuvinte. Din ce se cunoaște până acum, limba română este singura care prezintă aceste caracteristici esențiale. Asta face să avem o complexitate unică a limbii populare și, ceea ce este cel mai important, aceasta se bazează pe radicalii ei proprii, adică pe rădăcinile de la care s-a format limba. Prin comparație, în multe dintre celelalte limbi moderne - dintre care franceza este un bun exemplu - există o mare sărăcie de termeni proprii care să le exprime ideile, tocmai pentru că limbile respective nu au o bază a lor proprie. Dar bineînțeles că acest lucru este trecut sub tăcere sau pur și simplu ignorat.

- Adică nu au radicali proprii?

- Da, nu au rădăcini de bază, ele nu se găsesc în resursele lor lingvistice. Nu există aceste particule esențiale de la care a pornit formarea familiilor de cuvinte. Dar în limba română le găsim. De exemplu, radicalul bor, care nu există în altă parte, a generat aproape 500 de cuvinte. La fel și radicalul ma, care, deși a generat mai puține cuvinte, este de asemenea foarte important. Nu se cunosc alte cazuri de o importanță mai mare.

- Adică din acești radicali s-au format cuvinte?

- Da, chiar familii de cuvinte împărțite pe categorii care țin de utilități imediate, cum ar fi digestia, depozitarea. Metoda cu radicalii permite să se descopere care este limba de bază care a dus la apariția unui cuvânt într-o limbă sau alta. Așa s-a văzut

că limba română stă la baza tuturor limbilor indo-europene.

Asta este într-adevăr o "lovitură", dar toți caută să o evite.

- Păi e firesc. Vor spune că, poate nu acela e radicalul pentru cuvântul sau familia respectivă de cuvinte. Poate că l-ai tras tu să devină așa.

- Nu au cum să facă asta, pentru că acel radical este chiar rădăcina fundamentală în limba țărănească. Doar limba țărănească populară este cea autentică. Radicalul bor are semnificația de gaură: bortă, burtă și așa mai departe. De exemplu, cuvântul borcan, care implică de asemenea un spațiu gol, o deschizătură, se zice că vine din limba bulgară. Care este familia de cuvinte în limba bulgară, câte cuvinte au ei în familia care derivă din bor? Poate zece. În condițiile cesteia, practic ele nici nu există față de cele aproape 500 care au fost identificate în limba română. Situația este chiar comică: nu doar că acest cuvânt din română - și am dat doar un exemplu - nu provine din limba bulgară, dar este chiar invers, adică ei l-au luat de la noi, pentru că noi suntem cei care avem sute de derivații ale rădăcinii. Țăranii noștri nu făceau congrese să inventeze cuvintele.

- Nu e vorba de invenție, dar o dezvoltare tot trebuie să fi fost, am remarcat.

- Normal, de la simplu la complex. Au pornit de la radicali monosilabici: ma, la, ta, ba și alții. Pe măsură ce obiectele de activitate și lucrurile se adăugau în universul în care trăiau și activau, ele trebuiau să fie numite și oamenii de atunci făceau asta în general pe baza a ceea ce deja era cunoscut.

Nu era vorba despre vreo știință în a inventa sau a compune cuvintele, ci mai mult despre specificul vibratoriu al aceluia lucru, pe care oamenii străvechi îl simțeau mult mai clar decât cei din prezent.

Diferența de concepție și spiritualitate între atunci și acum este imensă.

- Dar cum explici dezacordurile, dacă zici că limba nu e un proces științific? am fost eu curios să aflu.

- Nu există conceptul de dezacord. Țăranii vorbesc și stâlcesc cuvintele cum vor ei, pentru că în limba română sensul se păstrează. De fapt ei nu stâlcesc cuvintele, pentru că ce

vorbesc ei este un grai, nu o limbă. Graiul are un înțeles mai complex decât o limbă vorbită, este mai nuanțat, mai legat de origini. Așa ceva se explică numai dacă există o organicitate proprie a limbii, numai dacă ea există la modul fundamental prin ea însăși. La fel și în ceea ce privește topica în frază: în română poți să întorci cum vrei cuvintele și să le pui în orice ordine, pentru că până la urmă sensul nu se schimbă. Asta nu se întâlnește la alte limbi. Doar de când există limba literară a apărut și conceptul de dezacord.

- Asta voiam să te întreb: multe state au venit cu o limbă "modernă" peste cea veche, populară. De ce a fost necesar așa?

- Nu a fost deloc necesar; au fost doar interese. Trebuia să existe o așa-zisă limbă "comună" tuturor locuitorilor care alcătuiau un popor, pentru că până atunci, pe suprafața țării respective existau foarte multe dialecte și oamenii nu se puteau înțelege de la o regiune la alta. Când statele au început să se centralizeze, acest aspect a început să creeze probleme de ordin administrativ, pentru că era dificil să coordonezi și să te faci înțeles în zeci de dialecte sau idiomuri, adică în limbi de comunicare diferite.

- Trebuie ca ele să fi provenit din ceva, totuși.

- Bineînțeles. Ele au o origine comună, dar aceasta a fost estompată în timp pentru că dialectele nu sunt organice, nu se explică prin ele însele, ci se bazează întotdeauna pe ceva care a fost inițial. Din această cauză, în timp, ele se disipează, se îndepărtează de starea originară care a stat la baza formării lor. Nici un dialect nu se explică prin el însuși, ci toate se explică unele prin altele. La un moment dat aceasta creează probleme, și atunci au venit și au realizat într-un mod artificial o limbă așa-zisă literară, pe care au impus-o oficial. Adică puteai să-ți vorbești dialectul, dar trebuia să cunoști și limba literară. Este cazul limbii franceze, al limbii germane, al limbii engleze și așa mai departe. De multe ori a trebuit ca limba literară să fie impusă aproape cu forța, pentru că era "limba regelui", iar cine nu o vorbea, nu era văzut bine.

- Și cum a învățat poporul noua limbă? Francezii, de pildă. Că nu e ușor să vii și să spui: de acum înainte vorbești așa și așa.

- Au învățat treptat. Mai întâi a învățat Curtea Regelui, apoi s-a impus în școli, universități, în mediile științifice, și pe urmă s-a răspândit tot mai mult, la toate nivelurile populației. Francezii își au limba nouă doar de două sute și ceva de ani.

- Deci i-au forțat pur și simplu, au fost nevoiți să învețe limba...

- Este celebră încercarea guvernului Greciei de a impune o limbă oficială, diferită de limba populară a grecilor, care se numește demotiki. Au încercat să alcătuiască o limbă artificială, katarevoussa, care e un dialect pe care l-au făcut să semene cu greaca veche, pentru a se legitima că sunt urmașii vechilor greci. Au făcut eforturi uriașe în bani să-i învețe pe oameni și pe copii în școli, dar n-au reușit să impună o altă limbă. Francezii au reușit, dar la ei procesul a fost diferit. Ei nu au înlocuit un dialect cu un alt dialect, ci au stâlcit limba normandă, ea însăși un dialect.

- Păi și despre noi se spune că ne-am latinizat, am zis eu.

- Asta este o chestiune sensibilă pentru mulți, cu latinizarea noastră. În primul rând, latina este o limbă pentru consemnare în scris, e o limbă cărturărească, artificială, făcută. Dar poporul roman vorbea ceea ce azi se numește latina vulgaris, care de fapt era limba românească țărănească, cea originară, primordială. Localnicii romani nici nu înțelegeau latina așa cum e cunoscută ea astăzi, adică cea scrisă, pentru că aceasta fusese făcută tocmai pentru a îndepărta nobilii de vulg, pe cei bogați de cei săraci.

- De aceea se spune acum că nu se cunoaște practic latina vulgaris, am observat eu.

- Exact. Pentru că în realitate ea este limba română străveche. Ei nu pot spune asta, nici măcar nu le trece prin cap, dar până la urmă vei vedea că această idee se va impune. Nu se poate altfel, pentru că este adevărată. Limba europeană comună este limba țărănească românească. Nu există limbă țărănească în altă parte; aproape toate familiile de cuvinte din celelalte limbi provin din rădăcinile lingvistice ale limbii române. De aceea se spune că este limba primordială, limba matcă a tuturor limbilor indo-europene.

- Iar limbile moderne sunt de fapt surogate ale limbii române, am spus eu mai mult pentru mine.

Are sens, pentru că altfel de ce să te străduiești să faci o limbă oficială, ca în cazul grecilor sau al altora despre care mi-ai vorbit, dacă ești de sine stătător și există o origine proprie a limbii?

- Grecii actuali nu sunt urmașii acelor greci din Antichitate, etnic vorbind. Ei nu cunosc greaca veche. E ca și cum ai vorbi limba latină în Italia; te-ai aștepta să te înțeleagă toți, pentru că toată lumea știe că era limba oficială a Imperiului Roman, și totuși poporul nu cunoaște această limbă. Pe când noi, ca români, înțelegem tot. Noi ne putem descurca în toate dialectele romanice; înțelegem și franceza veche, adică cea de pe la anul 1000, mai bine chiar decât francezii. Lor le trebuie dicționar pentru aceasta. Și de altfel, chiar și în prezent, în anumite regiuni ale Franței se mai vorbește o română primară.

Tot ceea ce s-a petrecut cu invazia culturii occidentale a fost din snobism și de fațadă. Neșansa poporului român a fost aceea că o seamă de așa-zisi "intelectuali" au luat hotărârea să adapteze cultura și limba românească după cea a Franței. Au încercat această raportare fără să aibă nici o bază, nici o cunoaștere profundă a originilor poporului nostru și a culturii lui multimilenare, preferând în loc civilizația "modernă" a Franței, în bună parte de imitație.

- Însuși faptul că pe teritoriul acestor țări existau acele fragmentări de limbă în numeroase dialecte, care de multe ori făceau ca oamenii să nu se înțeleagă între ei, este o dovadă că nu aveau o unitate de limbă și cultură, am precizat eu. Nu pot impune ceea ce nu există.

- România este singurul spațiu din Europa în care, pe întreaga lui suprafață, locuitorii vorbesc aceeași limbă, fără ca ea să fie una ficută în mod artificial. Dintotdeauna. De când se știe, moldovenii, oltenii și ardelenii vorbesc aceeași limbă. Unde mai întâlnești tu așa ceva? La noi nu există dialecte; noi avem accente, dar nu dialecte. Peste tot în altă parte e dezastru în această privință: în Germania sunt câteva sute de dialecte; în Italia, câteva mii; în Anglia la fel. Totuși, e mai bine decât în unele țări africane; acolo, uneori locuitorii nu se pot înțelege între ei de la o stradă la alta, datorită dialectelor diferite. Asta e realitatea. Dar, revenind, îți spuneam că aici, pe teritoriul țării

noastre, în spațiul pur carpatin, întâlnim singura unitate de limbă din Europa. Nicăieri altundeva nu se mai întâlnește un asemenea caz.

- Adică în Antichitate vorbeau peste tot româna? am întrebat uluit.

- Cam asta era situația. Mă refer la limba țărănească, ea fiind cea originală. Sigur că, în procesul de îndepărtare față de limba matcă, multe elemente lingvistice s-au alterat treptat, dar chiar și așa te puteai înțelege în română aproape pretutindeni. Pe Columna lui Traian se arată cum vin romanii și stau de vorbă cu dacii, dar nu au niciun traducător, vorbesc liber. Deci aveau o limbă unică în Europa. Ovidiu zicea despre geți, adică despre strămoșii noștri, că sunt cam prostănaci, pentru că el venea și vorbea cu ei, iar ei râdeau tot timpul. De fapt, dacii de atunci înțelegeau foarte bine ce zicea el, dar râdeau de graiul lui stâlcit prin raport la limba-mamă pe care o vorbeau ei. Mai apoi se pare că Ovidiu și-a luat seama și a scris niște versuri în "getică", dar ele nu s-au păstrat.

- Este incredibil cum a rezistat această unitate de limbă atât de mult timp, am rostit eu.

- Pe măsură ce te îndepărtezi de acest centru, totul: limba, cultura, poporul este tot mai fărâmițat.

Numai aici este și rămâne unitar.

- Asta înseamnă că, dacă sunt pe timpul dacilor sau al lui Ștefan cel Mare, eu mă pot înțelege cu locuitorii de atunci?

- Ți-am spus, dacă vorbești limba țărănească, așa cum o știi și o vorbesc țărani autentici, ai mari șanse. Dar fără "week-end" și fără "fastfood", a glumit Cezar.

- Asta ce înseamnă? Că ceea ce vorbim noi acum nu mai este limba română originală? E o altă limbă?

- Nicidecum. Sigur că în decursul timpului unele construcții lingvistice s-au modificat, dar o limbă nu trebuie judecată după aceste forme, ci după rădăcinile sale, care dau sens cuvintelor. Acestea nu se alterează. Or, tocmai aceasta e trăsătura distinctivă a limbii române: ea a rămas cu propriile ei resurse din care au apărut familiile de cuvinte, dar ceva din aceste cuvinte, rădăcina sau radicalul lor, după cum ți-am spus, a

rămas nealterat, și tocmai asta face ca tu să te poți înțelege cu alții și peste milenii, în orice altă parte a continentului.

- Bine, dar aceste rădăcini pot fi marcate de transformări lingvistice, până când ar deveni foarte greu recunoscute sau chiar deloc, am argumentat eu. E o posibilitate.

- Aceasta nu s-a întâmplat cu limba română. Nu numai că rezistă de mii de ani în forma ei originală aproape neschimbată, dar chiar și micile modificări inerente unei traversări de-a lungul mileniilor sunt atât de mici și s-au petrecut atât de greu, încât practic sunt ne semnificative. De pildă, unele consoane mai tari s-au transformat în unele mai moi.

- De ce? am întrebat curios.

- Pentru că țărani români, adevărații purtători ai limbii originare, au tendința în timp să stâlcească unele cuvinte, înmuindu-le consoanele. De exemplu, s-ul e un efort în plus; e mai ușor de pronunțat ș decât s. Apoi, de ce b-ul devine v? Din aceeași cauză, că este mai ușor de pronunțat, este mai moale. Dacă mergi la țară, ai să auzi destul de des: să aive, în loc de să aibă. La fel, blahi - așa cum erau cunoscuți inițial în Evul Mediu timpuriu - au devenit mai târziu vlahi, adică locuitorii din sudul țării noastre. Mai sunt apoi cunoscutele inversiuni de litere, mai ales de la începutul cuvintelor. Dar toate acestea nu înseamnă deloc modificări bazice, ci mai mult de formă exterioară. La fel și unele moduri de exprimare. Toate au o natură superficială, ele nu reușesc să atingă fondul limbii, rădăcina ei. E ca și cum de-a lungul timpului tu îți vopsești casa în culori diferite, mai adaugi poate o arcadă, mai dăruști un șopron, dat clădirea în sine rămâne pe fundația ei inițială. O vei recunoaște indiferent de culoarea pe care o are sau de micile modificări exterioare.

- Dar au introdus modificări la verbe fundamentale, am amintit eu. De exemplu, au schimbat sînt cu sunt. Asta se va reflecta major în limbă?

- Deloc. Au făcut-o pentru a se apropia mai mult de latină. Sunt forme introduse pentru a servi mai ușor intereselor politice de moment. De pildă, comuniștii au scos sunt și au impus sînt, pentru că la vremea aceea trebuia să semene mai mult cu limba slavă. Dar în Ardeal și în Moldova se spune îs, care e forma prescurtată de la sînt. Cei din sudul țării, și aici mă refer

la unii orășeni, spun din snobism sunt, ca să arate că ei pronunță corect. De fapt, este un nonsens, deoarece nu vei spune niciodată us, ca să prescurtezi sunt, pentru că nu vei înțelege despre ce este vorba. Dar în schimb înțelegi îs, care este prescurtarea de la sînt. Din păcate, vezi că se depune un anumit efort - e drept, lipsit de substanță - pentru a ne schimba propria limbă, care este originea celorlalte limbi vorbite, când de fapt acestea sunt cele care ar trebui să se modifice pentru a fi apropiate de ea.

- Păi eforturi în acest sens au făcut și toți ceilalți care au trecut peste noi, dar ai dreptate, nu văd să fi reușit mare lucru, am remarcat eu.

- Nu că nu au reușit mare lucru; nu au reușit nimic, a subliniat tranșant Cezar. Peste țara asta au trecut zeci de popoare barbare, care ne-au copleșit în diferite faze ale istoriei noastre; fiecare a venit cu limba și cultura lui, mai mult sau mai puțin rudimentare. Totuși, așa cum recunosc chiar și anumiți autori străini care ne erau ostili, aceste popoare au dispărut mai apoi până la unul fără să lase nimic din limba și cultura lor. Limba română sau limba valahă, cum era cunoscută - nu a împrumutat cuvinte de la ei, deși a fost mereu în contact cu limbile acestor popoare. De exemplu, nu există nici măcar un singur cuvânt unguresc care să fie comun în limba română. În 800 de ani de ocupație a imperiului austro-ungar, nu s-a reușit să se impună absolut nimic din limba maghiară în limba noastră. În al Doilea Război Mondial, asta i-a întărit pe soldații unguri, pentru că ei vorbeau ungurește, dar românii nu știau să le răspundă.

Adică știau câte ceva, dar nu au reușit niciodată să-i facă să vorbească ungurește, să adopte limba lor, chiar dacă au rămas atâta timp sub ocupație. Și era deja 1940; în aceste condiții, despre ce romanizare a dacilor crezi că putea fi vorba în doar 160 de ani, așa cum spune istoria? Austro-ungarii s-au chinat vreme de 800 de ani și nu au reușit nimic.

- Ideea e că niște oameni fără școală, aduși să fie soldați, nu au cum să-i facă pe țărani români să-și schimbe limba, am remarcat eu. Fără dicționare, fără școlarizare, fără nimic, cum să-i determine să renunțe la limba lor?

- Dar chiar dacă ar fi avut cum, iată că se dovedește că nu au reușit, mi-a replicat Cezar. Și asta arată că nu au o organicitate proprie a limbii, pe când româna are. Din această cauză, țăranul român nu a simțit niciodată nevoia, și nici acum nu o simte, să-și schimbe limba, deoarece el are toate bazele și resursele în ea; nu are nevoie să împrumute nimic de la altă limbă pentru a se exprima, deoarece el are deja totul în propriul lui lexicon. Atunci când ești sătul, oricât de mult și savuros ți s-ar mai oferi de mâncare, nu mai vrei, pentru că nu ai de ce.

- Într-adevăr, limba noastră nu s-a schimbat, nici sub romani și nici mai târziu, sub altă ocupație.

Dar se poate veni cu argumentul că noi nu eram aici, deci nu aveau ce să schimbe.

- Dar atunci, pe cine au cucerit romanii? Cronicile de limbă latină îi numesc daci; cronicile de limbă greacă îi numesc geți, de la ge, care înseamnă pământ, adică "cei din pământ". Asta înseamnă de fapt țăran: om al pământului, pământean, adică get. Cum se spune: get-beget, adică get adevărat. Beget este o întărire. Când noi folosim această expresie, nici nu ne mai ducem cu gândul la geți; este doar expresia "get-beget", adică adevărat, bătut pe muchie.

- Bine, ar putea spune că acești geți au dispărut și noi suntem alții, am lansat ipoteza cunoscută.

- Nu se poate, pentru că limba a rămas aceeași, în structura ei originală, țărănească. Există deci această continuitate formidabilă a limbii, care s-a transmis peste milenii. Chiar dacă romanii au încercat poate să impună latina, deși mă îndoiesc, au întâmpinat în mod evident opoziție. Însă nu asta îi interesa pe ei. Erau foarte mulțumiți să le confiște grâu, să le ia aurul și să plece. Nu se puneau problema de mai mult decât atât, pentru că altfel ar fi lăsat urme adânci în cultura și tradiția noastră. Și ele nu sunt. De altfel, romanii nu au făcut nici un efort similar de cultivare a limbii lor în nici o regiune pe care au cucerit-o. Veneau, puneau cetățile și spuneau: "dați banii!" În prima fază îi omorau, în a doua îi jefuiau, iar în a treia se instalau. Sigur, viziunea poate să pară cam dură, dar în esență tot un proces de cucerire rămâne, iar asta implică războaie, violențe, impuneri, jefuiri.

Nu poți să cucerești lumea și în același timp să spui că ai fost invitat de bună voie să o faci, primind toate onorurile și bogățiile. Deci nu au avut cum să schimbe limba dacilor și asta era valabil în teritoriul ocupat, adică în a șaptea parte din Dacia, nu în a treia parte, așa după cum se obișnuiește să se afirme, pentru a da o mai mare greutate argumentelor. Cum să schimbe atunci limba dacilor liberi, din celelalte șase părți ale teritoriului?

- Dar aceștia ce limbă vorbeau? am întrebat.

- Limba română, țărăneasca originală, normal. Doar erau pe același teritoriu. Așa-zisa limbă dacă sau getă era chiar limba română. Erau români de când e lumea, cum se spune.

- Chiar așa își spuneau: români? Ei spuneau că vorbesc românește?

- Țăranii așa zic: limba noastră românească. În cronici, însă, se spune că vorbeau limba roman. În latină și greacă nu se poate transcrie î, â, ș, ț, ă și atunci au scris roman. Poate că erau împărțiți totuși în comunități și, regional, își spuneau olteni, vâlceni sau altfel. Dar limba pe care o vorbeau era aceeași, pentru că, în ansamblul lor, în spațiul carpatic erau percepuți ca un tot, ca un singur popor: daci sau geți. Pentru că dac, get sau român e același lucru. Românii s-au considerat întotdeauna de același neam, de aceeași "mamă", indiferent că și-au spus daci sau geți în vechime, ori ardeleni 260 și moldoveni în vremurile mai recente.

- Păi informarea noastră este că abia atunci s-a format poporul român, prin romanizare, am spus eu. Deși acum îmi este clar că felul în care istoria prezintă lucrurile e illogic.

- Ți-am spus, romanizarea este imposibilă. Limba română nu este o limbă neo-latină. De altfel, nici nu aveau ce să schimbe, pentru că la nivelul poporului romanii vorbeau aceeași limbă, adică româna. Iar dacă îți spun lucrurile astea, să știi că nu le scot de la mine, pentru că există deja foarte multe studii și referințe în această privință, care atestă adevărul. Doar că se manifestă în continuare o puternică opoziție datorată prejudecăților și mai ales intereselor politice, care face ca toate aceste informații esențiale pentru identitatea noastră de popor român, să nu fie cunoscute publicului larg, în special pentru a

nu “deranja” un stat sau altul. Și mai sunt și altfel de interese, dar nu e cazul să dezvoltăm acum.

- Cred că suntem singura țară în care se procedează în felul acesta, am spus eu cu o anumită amărăciune. Din câte am observat, s-a impus o practică păguboasă, aceea de a copia de la alții, de a-i imita pe alții. Mereu pentru a justifica măsuri interne, facem referire că am luat cutare model de la alții, că am urmat cutare idee de la ceilalți. Ne ipostaziem astfel în niște copii prostuți, care se lasă bătuți părintește pe cap de alții, chipurile mai mari și mai deștepți decât ei. Până la urmă, e și o problemă de mândrie națională. Tot copiindu-i pe alții și plecând capul în fața lor și a directivelor lor, vom ajunge noi înșine niște copii la indigo. Asta este deranjant.

- Adevărat. Problema este că o astfel de atitudine ușurează foarte mult intențiile distructive ale unor organisme internaționale. Știi despre ce vorbesc și ce complicate sunt lucrurile în direcția asta.

- Sigur că da. Și mi se pare că, pentru a face loc cât mai bine acestor intenții malefice în ceea ce privește țara noastră, au influențat adevărul istoric și concepția despre originea poporului nostru, pentru că e mult mai ușor să ataci o bază șubredă, pe care ei au vrut să o impună, decât un fundament etnic solid, unitar și continuu de-a lungul istoriei.

- Da. Și astfel s-a introdus ideea cu formarea poporului român. Înainte nu era poporul român, după cum afirmă ei, “oamenii de bine”, experții pe care lumea îi ascultă. Aceștia ne spun că poporul român s-a format în urma unirii dacilor cu romanii. Istoria din școli nici nu pomenește că noi am fi fost geți, ci spune doar în treacăt că ei au trecut pe aici.

- Da, îmi amintesc. Daci și geți; getul Dromihete. Cezar a continuat neperturbat.

- Și unirea dintre daci și romani a dus la apariția românilor. E ca în bancul acela, că toți se trag din Adam și Eva, numai noi, românii, ne tragem din Decebal și Traian, a răs el.

- Și cum se explică aberația asta?

-Am spus, în principal este interesul puterilor străine de a pune mâna pe un teritoriu sau altul. Pentru că, dacă nu poți să dovedești că înainte de a veni ei pe acest teritoriu, tu erai deja

aici, atunci înseamnă că ai venit mai târziu și acum trebuie să pleci sau să te supui. Adică pretenții teritoriale, cu tot ce implică asta. Dar se știa că lucrurile erau cu totul altfel și că românii sunt singurul popor din Eurasia, care subzistă în aceeași matcă de mii de ani. Și atunci a început “fabricarea” poveștii cu formarea poporului și cu romanizarea, în mare parte bazată pe ignoranța sau superficialitatea unor cronicari sau chiar istorici de renume. Dar, atenție, în acest proces manipulator s-au ales numai acei cronicari, scriitori, istorici și lingviști care aveau o anumită greutate ca renume și care susțineau aceste idei false și contrafăcute. Primii dintre ei au urmat în mod conștient acest plan prestabilit; cei care au venit după aceea erau deja prostiți de dovezi parțiale, de multe ori neconcludente sau chiar false, de dogme și prejudecăți. Presiunile de diferite tipuri au jucat și ele un rol important. Apoi, în timpurile moderne s-au adăugat frica, slugărnicia, lașitatea și teama de a nu-și pierde postul retribuit.

- Ceea ce mă miră este că replica celorlalți care știau adevărul, nu a venit pe măsură, am spus eu.

- Interesele au lucrat pe două fronturi: pe de o parte au infuzat această idee penibilă cu formarea limbii și a poporului român, iar pe de altă parte au avut grijă să stopeze și chiar să elimine orice studii, dovezi sau încercări de a demonstra acest fals. Sunt persoane de altă nație decât cea română în istorie, care au ars vagoane întregi de documente și atestări istorice de o inestimabilă valoare pentru țara noastră. S-a impus deci treptat un fel de teroare în domeniu, o politică de genul “faceți așa cum vă spunem noi, dacă vreți să vă fie bine”. Și, din păcate, mulți au cedat.

- Practic, ni s-a impus ideea că abia în urmă cu aproape 2000 de ani ne-am “format” și mulți o iau de bună, am spus.

- E imposibilă etnogeneza între secolul III și secolul VIII după Hristos: așa după cum ne spun istoricii. Nu există așa ceva. Fiecare cotropitor sau regim a venit cu varianta lui. Despre romani se spune că ne-au romanizat și ne-au dat latina. Stalin a fost pe aici și s-a spus că slavii au jucat cel mai mare rol în formarea poporului român pentru că limba română are cuvinte

slave. Austro-ungarii au spus că noi am venit din sudul Dunării și că, de fapt, am avut vatră comună cu albanezii.

- Păi de ce au spus așa ceva? am întrebat mirat.

- Vezi, aici se află șubrezenia și lipsa de bun simț a unor astfel de idei, care încearcă să se impună. În realitate, ele nu au nici o susținere, decât cel mult una ridicolă. În sprijinul ideii cu venirea românilor din sudul Dunării, de la albanezi, s-a argumentat că există câteva cuvinte în limba albaneză care seamănă cu cuvintele din română, deci concluzia e că de acolo venim, că nu avem cum să fim de aici pentru că de fapt am venit din sud.

- Și despre câte cuvinte este vorba? Eu aud prima dată de chestia asta.

- Cam 20-30 de cuvinte. Problema cu aceste cuvinte este că ele nu înseamnă același lucru în ambele limbi; asta este una dintre inconsistențele teoriei lor. Justificările și “dovezile” prezentate sunt simple potriveli și amatorisme, care de multe ori frizează absurdul și chiar prostia. De exemplu, istoricii și lingviștii unguri afirmă că, de frica năvălirii popoarelor barbare, populația dacă din spațiul carpatic a fugit cu mic cu mare în sudul Dunării, părăsindu-și țara. Și că a rămas acolo o vreme, cam 1000 de ani, “împrumutând” 20 de cuvinte de la albanezi. În felul acesta reiese că ungurii au fost, de fapt, primii locuitori ai Ardealului, iar noi ne-am întors mai târziu, când ei erau deja aici.

Sunt “studii” și “idei” pur propagandistice, fabricate la comandă, pentru a putea justifica anumite pretenții și drepturi care, în realitate, nu au nici un fundament.

- Imposibil. Ce om normal la cap ar susține că noi am plecat în bloc din țară, când se știe că teritoriul nostru a fost cel mai des lovit și pustiit de popoarele barbarilor? am întrebat eu retoric.

- Uite că unii au putut să susțină asta. Populația se refugia mult mai ușor din calea năvălitorilor în codrii și pădurile seculare ale Ardealului și munților noștri, decât să părăsească în totalitate țara, așa cum s-a sugerat, către o zonă care nu numai că nu îi oferea mai multă siguranță, dar era și lipsită de condițiile necesare traiului. Adică au plecat mai multe milioane de oameni dintr-un teritoriu vast, care oferea o configurație naturală unică în Europa și Asia, de resurse și condiții de viață, golind astfel țara de populație, pentru a se înghesui într-un spațiu foarte mic

și sărac la sud de Dunăre. Nu numai că nu există nici o dovadă istorică sau de altă natură în acest sens, dar ideea în sine este o mostră de imbecilitate intelectuală, dacă pot să mă exprim așa. Gândește-te: spațiul nostru carpatin era cunoscut pentru pădurile lui seculare și de nepătruns. Nimeni nu se aventura acolo, pentru că era o zonă necunoscută și periculoasă. După căderea Imperiului Roman, hunii au jefuit multe teritorii în Germania, în Franța și chiar mai la sud, în Italia, adică la sute de kilometri distanță, dar nu s-au încumetat să vină câteva zeci de kilometri până în Ardeal, datorită acestor păduri înfricoșătoare.

Așa că a trebuit să inventeze ceva pentru a spune că ei au fost aici primii și au scos aberația cu transferul populației din spațiul carpatin, la sud de Dunăre. Pentru aceasta, singura lor "dovadă" este că noi ne-am întors de acolo, chipurile, cu 20 de cuvinte albaneze în lexicul nostru și că nu am fi putut să le avem dacă nu am fi trăit la sud de Dunăre împreună cu albanezii. Afirmațiile sunt cu adevărat penibile. Pe lângă motivele pe care le-am spus mai înainte, există altele la fel de puternice. În primul rând, gândește-te că depopularea acestui teritoriu ar fi însemnat lipsirea de resursele de sare a întregii Europe, care era alimentată de aici, printr-un proces complex de efort uman. Nu există zăcăminte de sare la suprafață în altă parte. Fără sare, nici un popor nu se poate susține.

- Sare? Nu văd legătura, am spus mirat.

- Este una chiar foarte importantă. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Fără oameni care să exploateze imensele resurse de sare pe care țara noastră le avea și încă le mai are, cum s-ar mai fi putut asigura viața și activitatea oamenilor din celelalte părți ale Europei și chiar Asiei? Prin compoziția ei specifică, sarea este esențială în traiul omului. Fără continuitatea românilor în Ardeal și în spațiul carpatin, nimic în jur, în zona pericarpatică în care sunt cuprinse celelalte țări, nu ar fi putut supraviețui. Iar ei spun că noi am golit repede țara, fugind în sudul Dunării, într-o zonă unde ne-am fi stins, fără doar și poate, pentru că acolo nu existau condiții bune de trai. Am plecat deci de la cele mai ușoare și mai bune condiții de viață care există pe două continente, pentru a ne refugia de frica

barbarilor într-o zonă care nu are aproape nimic. În cazurile nenumăratelor invazii la care am fost supuși, am spus cum se acționa: o parte din populație lupta împotriva năvălitorilor, iar restul se retrăgea în munți, în codrii deși. Nici un cotropitor nu s-a aventurat acolo.

Dar mai sunt și alte inconsistențe istorice susținute totuși de istoricii unguri. Ei spun în mod repetat că ne-au cucerit, dar dacă populația românească era deja la sud de Dunăre, așa cum tot ei afirmă, iar țara era fără oameni, atunci pe cine au cucerit ei în Transilvania? Dar chiar și dacă ar fi fost așa, tot nu există vreun document sau referire la o cucerire maghiară a acestui teritoriu sau a populației sale.

Astfel că s-a venit cu “găselnița” cuvintelor de origine albaneză, care de fapt sunt de origine română, deoarece, pornind de la rădăcinile românești, ele pot fi regăsite aproape în toate limbile indo-europene, ceea ce nu este deloc valabil în ceea ce privește proveniența lor albaneză. Problema aici este că au fost emise nenumărate păreri și opinii, dar nu s-a făcut nici măcar un singur studiu riguros care să demonstreze vreuna dintre ele. După cum ți-am spus, aici funcționează aceeași “metodă” de manipulare informațională: câteva somități în lingvistică emit o ineptie, fără nici o dovadă sau cu o justificare superficială și eronată, după care ceilalți vin și țin “scenarii” care mai de care mai fanteziste. În felul acesta se asigură un “fond” istoriografic și lingvistic, care este apoi invocat cu drept deplin, ca o dovadă clară..

- Dar sunt și eu curios: despre ce cuvinte albaneze este vorba?

- Pentru că au provenit din română, unele se aseamănă. Dar multe nu au același înțeles; de pildă, baltă. La noi are înțelesul de întindere de apă dulce; la ei este balte și înseamnă noroi. Sau grapă, care e unealta cunoscută la noi; la ei este grep, care înseamnă undiță. Sau, așa cum observa cu ironie fină unul din marii noștri lingviști contemporani, poate că înseamnă și fructul din categoria citricelor.

Cezar se amuza copios, stârnindu-mi și mie zâmbetul.

- Nu au făcut nici o cercetare etimologică de sens sau de structură a cuvintelor, nu au făcut nimic, a continuat el să explice. În schimb, au răspândit concluzii aiurite, care sfidează

orice urmă de inteligență. Există multe alte surse și cercetări care atestă contrariul celor susținute de adepții “teoriei româno-albaneze”, surse care arată cu claritate originea unor întregi familii de cuvinte din limbile indo-europene care se raportează la radicalii românești, din care ele provin. De exemplu, cuvântul gard; îl vei găsi în aproape toate limbile europene, atât cele din Antichitate, cât și cele moderne. Însă el este românesc, autohton; este originea pentru toate celelalte cuvinte din familia lui, ceea ce rezultă imediat după ce e studiată structura lui în celelalte idiomuri. Numai “lingviștii” unguri, cei străini și din păcate unii de pe la noi susțin că el provine din albaneză, care este garth. Fără să prezinte însă nicio dovadă.

Am făcut atunci observația că astfel de “idei” de proveniență străină subminează practic trecutul și istoria reală a poporului și a limbii noastre.

- Este un fapt, desigur, și el nu poate fi negat, m-a aprobat Cezar. Fiecare dintre aceste “teorii”, două-trei să zicem, care de fapt sunt regimuri politice, a atribuit o altă origine poporului român.

Dar nimeni nu a zis vreodată că suntem de aici, pentru că străinilor nu le convine asta.

Dacă ar recunoaște așa ceva, ar atesta imediat continuitatea poporului și a limbii noastre și ar dispărea orice posibilitate normală de pretenții sau presiuni etnice. Ar rămâne doar varianta invaziei armate, care în contextul actual este foarte dificil de realizat, pentru că sunt cu totul alte realități economice, militare și geopolitice pentru a putea acționa la fel ca în trecut.

- Deci acesta e motivul principal pentru care nu le convine...

- Da. Nu poți să vii totuși să-i măтури pe români, chiar dacă îți dorești mult aceasta, spunând pur și simplu că Ardealul e al ungarilor, Muntenia e a bulgarilor, Moldova a rușilor și gata, nu există români. Ei nu pot spune că românii nu au fost aici; că sunt niște venetici. Aceasta ar fi o atitudine în genul arabilor, care, după ce purtau o luptă și câștigau, de obicei arau orașele. Asta s-a petrecut totuși până la Mahomed, după aceea n-au mai făcut așa. Dar, esențial vorbind, ei aveau aceeași atitudine, de a șterge cu totul un neam de pe suprafața pământului.

- Cum adică un neam? Din câte îmi dau seama, se distrugeau țări întregim timpul cotropirilor.

- În vechime nu existau țări. Cât anume se întindea Dacia, spre exemplu? Nimeni nu știe cu exactitate, pentru că nu exista, propriu-zis, nici o Dacie. Țările s-au creat la un moment dat, dar în timpurile foarte de demult ele nu existau. La drept vorbind, o țară este o delimitare artificială pe o anumită perioadă de timp. De altfel, sensul etimologic al cuvântului țară, țarină, este acela de pământ. Adică ținut, zonă, spațiu de locuit. Așa putem vorbi chiar și azi de Țara Bârsei sau de altele, chiar pe cuprinsul teritoriului României.

- Și cum le delimitau? Trăgeau fâșii de frontieră ca în zilele noastre?

- Nici pe departe. N-aveau nici garduri; ei știau doar că asta e grădina lui ăla, asta e a celuilalt...

Românii din vechime n-aveau garduri; mai ales din cele înalte, să nu se vadă ce și cum fac prin curte, așa cum obișnuiau să se ferească alte neamuri. Nu erau țări, dar erau popoare, iar poporul român are continuitate în spațiul carpato-dunărean. Sunt deja nenumărate surse care o atestă, precum și documente. Totul este să existe voința de a se recunoaște acest lucru și a se continua cercetările.

- Dacă nu ar exista prejudecățile de care spuneați. Și interesele.

- Eu am vrut să punctez că noi avem aici o tradiție complexă și bogată, care e clar că vine dintr-un trecut foarte îndepărtat.

Natura folclorului și a tradițiilor românești este imemorială. Dacă întrebi un țăran: "De unde știi asta?", o să-ți răspundă: "Așa am pomenit!" sau "Așa e din moși-strămoși." Așa se spune, nu există motivație. Am pomenit, în sensul că i s-a spus din familie, i-a transmis cineva oral acea informație și a ajuns până astăzi, din timpuri imemorabile. Într-o formă sau alta s-a transmis și în alte părți. La urma urmelor, vorbeau aceeași limbă.

- Totuși e ceva ciudat. E o zonă imensă, mai bine de jumătate din Europa, în care spui că vorbeau româna sau dialecte ale ei. În același timp, vorbim despre daci sau geți numai în spațiul carpatic în care ne aflăm. Cum e posibil ca nimeni să nu fi menționat ceva despre această răspândirea limbii sau tradiției noastre?

- Nu este așa. Vorbesc chiar foarte mulți, dar istoricii români sunt în marea lor majoritate superficiali și nu au pregătirea necesară; ei nu se duc la surse, nu citesc sursele grecești și latinești.

În condițiile acestea apar de multe ori confuzii de nume, se atribuie etnii false și se trag concluzii eronate. De exemplu, se vorbește de daci, de geți, dar se pomenește și de goți, care de multe ori este considerat a fi un popor separat. De fapt, au fost identificate nu mai puțin de 36 de surse individuale, care demonstrează faptul că goții și geții sunt același popor. Acesta este un exemplu al felului în care cercetarea riguroasă poate să clarifice aspecte importante din istorie.

- Goții, geții și dacii. Atunci poate ar mai trebui niște surse care să demonstreze că geții suntem de fapt noi, am spus.

- Identificarea este deja făcută. Dar oricum, nu avem nevoie de surse, pentru că noi avem continuitatea de care îți spuneam. Adică poporul de la țară are aceleași obiceiuri, de când lumea. Sunt obiceiuri agrare, ancestrale, pe care le-a păstrat neschimbate.

El nu s-a dus din matca lui, n-a plecat din sat, nu s-a răspândit în alte regiuni. Fundamental, a rămas pe același teritoriu de mii și mii de ani.

- Seamănă a comunitate rurală în cel mai adevărat sens al cuvântului.

- Așa și este. Numai o civilizație agrară, cu puternice accente rurale; are șanse de continuitate.

Dezvoltările urbanistice de mai târziu sunt perisabile, nici nu se poate vorbi despre o civilizație la acest nivel. Ea vine și pleacă, pentru că este într-o continuă transformare, dată chiar de specificul ei de dezvoltare tehnologică, de viață de consum, de competiție. O comunitate agrară însă este cu totul altceva. Ea este legată de pământ, pe care îl identifică cu matca ei. De aceea ne și numeam geți, adică oameni ai pământului, acesta având un sens chiar mai subtil, cel al continuității, al unei vechimi foarte mari. Chiar și numai acest argument ar fi de ajuns pentru a rezolva problema originii noastre pe acest teritoriu. Până pe la 1900, în general omul nu pleca din localitatea lui, din satul lui, pentru că nu avea de ce. Abia

auzise de București. Țăranii români nu plecau. Totul se transmitea pe cale orală de la părinți. Cam până atunci, în satele românești domnea o stare de lucruri arhaică și chiar și acum mai există unele așezări rurale de acest fel, mai ales în munții noștri. Dar lucrurile nu au stat așa întotdeauna.

La un moment dat în vechime au început să plece, dar această plecare nu a fost o migrație propriu-zisă a poporului, ca în cazul triburilor barbare, ci pur și simplu o plecare a unei părți din populație, de la vatra originală către alte regiuni.

Ceva în genul zborului albinelor de la stup spre alte zone în căutarea polenului de flori. Unele se întorc, altele nu. Dar, în orice caz, stupul cu un anumit număr de albine rămâne unde a fost. Sper că este un bun exemplu ca să înțelegi fenomenul care s-a petrecut atunci. Oamenii au început să se răspândească pe diferite direcții de la sursă, care se află chiar în acest spațiu carpatic. Chiar există termenul de roire a populației, în sensul exemplului pe care ți l-am dat. Albinele roiesc și ele, fie în jurul stupului, fie mai departe de acesta.

- Dar de ce au plecat? am întrebat. Am înțeles că nu aveau motive să facă asta.

- Așa este, însă când se petrece un astfel de fenomen, el este motivat în principal de două lucruri: fie că spațiul de locuire a devenit prea strâmt pentru populația care a crescut, din care cauză apar probleme cu hrana; sau pentru că vor să facă ceva anume. Acest al doilea caz este propriu numai popoarelor foarte avansate spiritual, cum a fost poporul nostru. Au vrut să mute centrul spiritual care exista aici, mai la est, însă această ipoteză nu prea își găsește mulți susținători.

- Și de ce să migreze tocmai spre est? am întrebat eu.

- Este vorba despre, un sens ezoteric, care este asociat și cu direcția cardinală. Unul dintre marii ezoteriști spunea că, în timpurile ancestrale, acest teritoriu era numit Țara Neagră, pentru că era țara în care era adorat Cronos, iar culoarea simbolică a timpului este negrul.

- Cronos? Păi este chiar dosarul, am exclamat.

- Da, și nu e deloc întâmplător că l-am, denumit astfel. Este legat de inscripțiile descoperite, pe care le vezi în fotografie. Analiza textului nu poate fi corelată decât cu ceea ce s-a

descoperit mai departe și cu elementele de spiritualitate foarte înaltă, care au fost proprii locuitorilor de pe acest teritoriu.

- În ce perioadă au plasat descoperirea?

- Nimeni nu știe. Nu am avut nici un indiciu, iar din fotografiile și din declarația profesorului rezultă că peste tot în acel loc este numai aur. Așa cum ai spus, este un munte de aur. Textul care a putut fi tradus oferă unele repere, dar vagi. Semnele grafice nu sunt chiar cele cunoscute; e o scriere puțin alterată față de scrierea dacică timpurie, dar totuși inteligibilă. Asta o plasează undeva între 500 și 1000 înainte de Hristos. Au dat un procent de 90% de siguranță a traducerii. Dar semnificația ei este tulburătoare. Însă celelalte caractere nu pot fi datate, pentru că sunt complet necunoscute.

- Văd că există o analiză asupra textului.

- Da, pentru aceasta am colaborat cu un institut de studiu al civilizațiilor indo-europene din Franța, deoarece aspectele lingvistice sunt îmbinate cu semnificațiile ezoterice. De exemplu, ei au fost foarte mirați că în text apare chiar radicalul kr. Prima dată au spus că nu are sens, pentru că nu e folosit în vorbire. Mai apoi, adâncind problema, ne-am dat seama că textul nu dorea să povestească ceva anume, ci mai curând el era un fel de informare inițiativă. Radicalul kr este întotdeauna legat de timp și stă la baza cuvântului Cronos, care era zeitatea tutelară a timpului, Saturn de mai târziu. Dificultatea a fost că acest radical era legat de io, care este forma arhaică originară a limbii noastre pentru "eu". Țăranul român autentic nu spune nici acum "eu", ci io. Dar "evoluția" limbii, ghidată de anumite minți academice, a impus treptat eu, pentru că seamănă mai mult cu latina.

- Deci avem Cronos și io, am spus eu nerăbdător să aflu concluzia.

- Da. Și legătura nu putea fi decât cea firească: io eu, care sunt Cronos. Sau la fel de bine Cronos sunt io eu.

- Și care e semnificația?

- Nu poate fi legată decât de o profundă natură spirituală. Cel care a însemnat acolo afirmă astfel că el este însuși Cronos, care era adorat ca Stăpân al Timpului. Te poți gândi la o ființă omenească precum te gândești la timp? Cronos sau Timpul era

considerat foarte bătrân, pentru că timpul însuși este asimilat unei existențe ancestrale; el este atât de vechi, încât nici nu s-a născut. Trebuie deci să fie o redare metaforică, cu un profund simbolism spiritual. Cel mai probabil, cel care a făcut însemnarea era un sacerdot, o ființă umană ajunsă la desăvârșirea spirituală. Din perspectiva asta, ar putea exista un sens. Dar apoi urmează ceva de neînțeles: sal-moș. Aici a fost singurul punct în care traducătorii au oscilat, pentru că sal a ridicat probleme. Ai noștri au indicat spre zăul în loc de sal și tind să le dau dreptate. Cronos, care era zeitatea tutelară arhaică a românilor, era numit zăul-moș.

Moș apare în inscripție, corelat de asemenea cu ceva foarte bătrân și înțelept. Mai mult, rădăcina kr ne trimite la un alt element foarte important din tradiția strămoșilor noștri, care prezintă un simbolism și o cronologie complexă: Crăciun, de asemenea cunoscut ca Moș Crăciun. Sensul profund al lui Moș Crăciun, zeitatea pe care o reprezintă, precum și sărbătoarea care îi este asociată, și-au erodat foarte mult percepția corectă în mințile oamenilor, astfel încât aceștia sunt acum foarte confuzi, fără să aibă o imagine clară a ceea ce reprezintă Crăciun sau, dacă totuși aceasta există, ea este foarte superficială.

În vremurile de demult, Crăciunul era o sărbătoare prin excelență a timpului și avea loc la solstițiul de iarnă, marcând încheierea anului vechi și începerea anului nou; de acolo vin și urările de “La anul și la mulți ani!” sau “Și la anul de venim, sănătoși să vă găsim!” A apărut apoi și asocierea cu sărbătoarea creștină, care a complicat și mai mult lucrurile. Omul de rând preferă să-și făurească o imagine destul de simplă despre Moș Crăciun, ceva legat de hazliu, prosper și vesel. Este doar un sens exterior.

În concluzie, inscripția spune că acela era locul sfânt în care Cronos - Moș Crăciun, adică zeul timpului - era viu, prezent și unea lumile. Această ultimă parte ne arată că acel loc era considerat ca reprezentând chiar originea timpului. Îți spuneam că faptul în sine este tulburător, deoarece se corelează cu ideea că aici, chiar în acest spațiu carpatic, este considerat a fi leagănul civilizațiilor și neamurilor care există acum și că tot de

aici a izvorât limba primordială, care este româna, singura limbă naturală din Europa, cum spunea unul dintre cei mai mari lingviști contemporani. De fapt, ea este ceea ce savanții caută și se fac că nu găsesc: limba indo-europeană comună tuturor popoarelor care formează civilizația modernă.

Am respirat adânc, copleșit.

- Asta nu o vor recunoaște niciodată, indiferent câte dovezi ar fi.

- Vom vedea. Lucrurile sunt într-o continuă schimbare. Dar revenind, gândește-te că, dacă inscripția tradusă are aproape 3000 de ani vechime, când a fost scrisă cea necunoscută? Și de către cine? Nu vom afla probabil niciodată. Am încercat cu dispozitivul de deplasare temporală, dar este cel mai puternic baraj pe care l-am experimentat până acum. Nu se poate pătrunde în niciun fel. Când vei vedea ce a urmat, în declarația profesorului Constantin, ai să înțelegi mai bine de ce. Asta va explica de fapt și ce a vrut să spună în final prima inscripție.

- N-aș vrea totuși să ratez explicațiile pe care le-ai început cu migrația. Intuiesc faptul că e corelat și cu răspândirea și transformarea limbii și este ceva care mă atrage foarte mult. Dacă nu vorbim acum, nu știu când vom mai prinde ocazia prielnică.

Energia spirituală disipată radial și acoperea cu precădere o zonă care era chiar teritoriul țării noastre, urmând și linia unor alte zăcăminte foarte bogate în aur de pe acest teritoriu, dar în alți masivi carpați, în special în Apuseni. Într-un fel, populația care s-a format aici era îmbăiată continuu de aceste vibrații foarte elevate și asta a condus foarte repede la dezvoltarea celei mai înalte spiritualități. Ea nu era doar izolată sau restrânsă, în sensul că au existat doar doi-trei indivizi cu un remarcabil nivel de dezvoltare spirituală ori chiar iluminare spirituală, ci aici aproape toți locuitorii dețineau acest nivel incredibil de elevare a conștiinței, în timpurile de început.

Aceasta înseamnă enorm pentru vibrația specifică a unui areal și ea a fost atât de intensă și profundă, încât a avut puterea să fie transmisă peste mii de ani, până în zilele noastre. Sigur că acum este într-o formă mult diminuată față de ceea ce a fost odată, dar ea explică totuși foarte multe trăsături specifice ale poporului nostru, ale folclorului său și ale limbii sale. Acesta

este motivul pentru care populația a rămas aici încă de la începuturile sale foarte îndepărtate în timp. Așa se explică, de asemenea, și alte descoperiri extraordinare, cum este Sala Proiecțiilor din Bucegi sau formațiunea tectonică foarte specială de pe teritoriul țării noastre, ori îmbinarea formelor de relief principale pe un teritoriu atât de mic, ori concentrarea unor bogății surprinzătoare ale solului. Toate acestea sunt restrânse doar la suprafața acestei zone carpatice și puțin mai la sud, până la Dunăre. Ele se corelează cu și au ca legătură principală fenomenala forță spirituală a locuitorilor de atunci. Și explică de asemenea continuitatea noastră, unică pe continente, pentru că acesta era centrul spiritual al lumii. Cu timpul, în legile naturale ale firii și ale ciclității, nivelul spiritualității a scăzut, dar centrul de influență spirituală a rămas, chiar dacă intrarea lui în potențialitate era din ce în ce mai accentuată.

- Și când plasezi tu acele începuturi extraordinare ale spiritualității poporului nostru? am întrebat, pentru a avea o idee aproximativă a vechimii ei.

- Nu putem spune cu exactitate, dar tradiția și sursele ezoterice par să indice unanim perioada de la sfârșitul glaciațiunii, după ultimul mare potop. Asta înseamnă undeva pe la 9500-10.500 înainte de Hristos, deci acum vreo 12.000 de ani. Chiar dacă cifrele sunt relative, totuși variația nu poate fi mai mare de 500-700 de ani în sus sau în jos.

- E un fel de a spune potop, pentru că există lucrări ce demonstrează că nu a existat niciodată un potop pe toată suprafața pământului deodată, așa cum se spune în Biblie, ci doar local, am observat eu.

- Bineînțeles. S-au găsit dovezi arheologice de potopuri succesive care au avut loc la anumite intervale de timp. Evenimentele din Biblie se reduc în cea mai mare parte doar la peninsula Sinai, care la vremea respectivă s-a confruntat cu un astfel de potop. Deci trebuie să fi existat un mare potop cam cu 11.000 de ani înainte de Hristos, posibil corelat și cu dispariția Atlantidei. După aceea s-a început de la zero.

- Și de unde a început totul? De unde a venit populația?

- De ce trebuie să vină de undeva? Niște rămășițe de la ceea ce a fost înainte, de acolo a reînceput... I-a plantat cineva

acolo? Nu. Oricum, creșterea spirituală se pare că a fost fulgerătoare și la un nivel nemaiîntâlnit. Așa se explică ideea de centru spiritual al lumii. Pe urmă, cum ți-am spus, după câteva mii de ani au început să decadă.

Totuși, ei au continuat să rămână pe aceleași meleaguri, care sunt chiar acestea din spațiul carpatic. În special munții și Ardealul.

- Dar ei nu știau că acesta era centrul spiritual al lumii, am spus eu.

- E adevărat. Au rămas în principal pentru că beneficiau de resursele extraordinare ale locului; aici se găsea sare, era aur, aici aveau tot ceea ce le era necesar pentru a trăi, dar elementul spiritual a fost cel care i-a ținut de fapt uniți și atașați acestor locuri. După 4000-5000 de ani poate că nu mai știau că locurile pe care se aflau fuseseră impregnate de acea forță spirituală extraordinară a strămoșilor lor, că aici fusese centrul spiritual al lumii, dar în schimb perpetuaseră tradiția în acest sens, care s-a transmis nealterată, în forma ei profund spirituală și ocultă. Pentru că te întrebi de ce există folclorul extraordinar pe care îl avem chiar și acum? Cum putea el să rămână de atâtea mii de ani, din tată în fiu? A rămas.

- Și de ce nu a rămas și în alte părți atâta timp? am întrebat. În Finlanda sau în Malta?289

- Nu avea cum să rămână, pentru că pe atunci, demult, practic nu existau popoare în Europa. Era tundră și gheață până pe la mijlocul Germaniei de astăzi și până în nordul Maramureșului la noi. Spațial vorbind, civilizația umană începea de la aceste limite în jos, pentru că mai sus nu erau condiții de trăit.

Glaciațiunea abia se retrăgea. Primii și singurii despre care se putea spune că formau o comunitate, o populație, au fost cei de aici, din spațiul carpatic, mai ales din zona Munților Apuseni, deci în Ardeal și în zona aceasta, a Carpaților Meridionali. Aici a început și s-a dezvoltat totul: popor, limbă, spiritualitate, obiceiuri.

Poate au mai existat și alte pâlcuri de oameni în alte zone ale Europei, dar nesemnificative ca număr de indivizi și în plus trebuie să fi fost nomade, fapt pentru care nu au rezistat. Pe atunci, datorită condițiilor climatice, populația era foarte redusă

ca număr. Când reușeau să se strângă pe un anumit teritoriu câteva sute sau mii, atunci însemna că erau mulți.

- Nu se puteau refugia în alte părți ale Europei? Nu aveau alte variante? am întrebat nedumerit.

- Hărțile glaciațiunii întocmite de oamenii de știință arată că în Europa gheața acoperea Stockholm, Berlin sau Moscova. Deci nu putea nimeni să se refugieze în acele zone. E la limita Carpaților unde oricum nu se putea locui și apoi începe zona din nordul Ardealului actual. În vest era glaciațiunea montană, de la 1000-1500 de metri în sus nu putea fi vorba de așezări, era gheață peste tot. Glaciațiunea se retrăgea în diferite faze spre nord. Cert este că lacul Panonic a început să se dreneze pe la 10.000 înainte de Hristos, odată cu retragerea glaciațiunii, și în locul lui a rămas ceea ce azi e cunoscut ca lacul Balaton din Ungaria. De fapt, în vechime denumirea lui era Bălătau, pentru că pe atunci limba vorbită era un